

I kdybychom připustili, že ukrajinská prohra by skutečně otřásla americkým systémem tak, jak se nepovedlo válkám ve Vietnamu, Iráku či Afghánistánu, opravdu by to byla pro disidenty výhra?

Autor: Greg Johnson

Mike Maxwell z nakladatelství Imperium Press přišel na **substackovém** účtu **Imperium Press** s dobře promyšleným protiargumentem mých postojů k válce na Ukrajině. Bílí nacionalisté by podle něj měli podporovat ruský vpád na Ukrajinu, jelikož Ukrajince podporují Spojené státy i drtivá většina členských zemí NATO, porážka Ukrajinců tudíž znamená porážku i pro naše vlády, což usnadní činnosti disentu. Jak píše, „naším nejvyšším národním zájmem je dosti očividně ponížení a prohra naší domácí nepřátelské vládnoucí elity“. Jeho teze mě hned z několika důvodů nepřesvědčuje.

V první řadě – skutečně by ukrajinská porážka zasadila NATO a Spojeným státům tvrdý úder? Amerika přežila ponižující neúspěch ve Vietnamu. Oklepala se i z nákladnějších a nedávnějších ostudných debaklů v **Afghánistánu** či Iráku. Nevidím proto důvod, proč by jí hypotetická porážka Ukrajiny Rusy měla zasadit nějakou zdrcující ránu. USA ani NATO dokonce s Ruskem neválčí, „jen“ pomáhají Ukrajině. Jestliže Amerika dokáže přežít přímou porážku ve válce s vlastní účastí, jistě by zvládla i prohru spojence, jako je **Ukrajina**.

I kdybychom připustili, že ukrajinská prohra by skutečně otřásla americkým systémem tak, jak se nepovedlo válkám ve Vietnamu, Iráku či Afghánistánu, opravdu by to byla pro disidenty výhra? Co si tu vlastně máme představovat? Americká vláda se zhroutí ve stylu Sovětského svazu a David Duke je zvolen prezidentem? Pokud by se opravdu měl opakovat sovětský scénář, do čela naší nové vlády by se dostal spíš někdo jako Merrick Garland nebo Michael Chertoff (*tedy židovští příslušníci politické třídy, pozn. DP*)...

Japonský útok na Pearl Harbor či 11. září byly pro americký režim hanebným fiaskem. Pomohly v něčem disidentům doma? Ani náhodou. Pearl Harbor se pro vládu stal záminkou k zásahu proti domácí opozici a 11. září dalo vzniknout masivní síti všeobecného sledování a upozadění kdysi nezcizitelných procesních práv jednotlivce. Měli jsme z toho nanejvýš právo křičet „já vám to říkal“ z úplného okraje společenského diskurzu.

Kdyby americký režim pocítil ruské vítězství na Ukrajině jako pokořující prohru, snadno by to mohl využít jako záminku pro další utahování šroubů na internetu a soudnímu popotahování bělošských nacionalistů i dalších na pravici, kteří povzbuzovali Rusko a rozšiřovali ruskou propagandu. A jakmile to jednou začne, můžeme se spolehnout pouze na skupule našich a protivníků a jejich čestnost, že neseberou hlas a svobodu nám všem.

Proto pochybuji, že by ruské vítězství na Ukrajině nějak pomohlo bílým nacionalistům.

Krom toho bychom myslím měli na moment od těchto argumentů podstoupit a trochu se nad celou situací zamyslet takříkajíc „zešíroka“. Ať už budeme fandit libovolné straně, bílí nacionalisté výsledek této války tím ani oním směrem nevychýlí. Je svým způsobem lichotivé, že se ruští propagandisté dlouhodobě pokoušejí směřovat své úsilí mj. i na západní bělošské nacionalisty, upřímně řečeno si však lžou do kapsy, jsou-li přesvědčeni, že naše pozice mají na průběh konfliktu nějaký dopad. V podobně snovém světě žijí i ti západní bělošští nacionalisté, kteří se domnívají, že válku mohou nějak ovlivnit - jen se pro ně ještě složitěji hledají polehčující okolnosti. Představa, že když budeme na internetu šířit slávu ruské vojenské mašinerie, posílíme tím svou politickou pozici, prozrazuje příliš mnoho hodin strávených online hrami. Nejsme státníci, kteří stojí mimo dobro a zlo a provádějí machiavelistické machinace ve prospěch jedné či druhé válčící strany. Těžko zde mluvit dokonce i jen o „LARPu“ - tato zkratka přece jen označuje hraní rolí naživo (z anglického **Live Action Role Play**).

Proruské argumenty navíc nejen že vycházejí z fantaskních snů, jsou navíc hluboce nemorální. Chce se po nás, abychom zatleskali imperiální dobovačným válkám a kulturní genocidě eurasijského impéria proti bělošskému národu, protože nám to údajně nějak pomůže být nacionalisty na Západě. I kdyby to byla pravda, co by to vůbec bylo za nacionalismus? Příliš to zavání nevábnými nacionalismy epoch minulých, kdy spolu evropské národy válčily navzájem, nezřídka ochotné spojit se i s Neevropany, aby tak získaly výhody nad svými rasovými soukmenovci.

Zkusme si představit, jak daleko by tito „nacionalisté“ byli ochotní zajít. Jestliže se jim nepřičí nadšeně přihlížet ničení evropského národa eurasijským impériem, spojili by za stejným

účelem i s Čínou, Japonskem, muslimským světem nebo Indií? Pak by bylo vcelku zjevné, nakolik mrtvou záležitostí se pro ně stala bělošská solidarita.

Maxwell si to uvědomuje, proto dodává: „Zájmy žádného národa nejsou natolik důležité, aby mohly ohrožovat bílou rasu, v praxi ale zájmy žádného bílého národa rasu neohrožují ani není vůbec pravděpodobné, že by k tomu někdy došlo.“ Jinými slovy tak bělošští nacionalisté nepotřebují prosazovat rasovou solidaritu a ochranu bělošských etnik coby alternativu vůči starému, špatnému nacionalismu, jednoduše proto, že tato *Realpolitik* nikdy naši rasu neohrozí.

Jádrem jeho eseje pak je výpad proti „univerzálnímu nacionalismu“, tedy myšlenka, že nejlepší uspořádání světa tvoří suverénní vlasti pro každý národ, který o ně stojí:

(...) předestírat nacionalismus v univerzalistických pojmech je slepá ulička. Nacionalismus musí totiž ze své podstaty být partikulární. Jeho zdravá přirozenost se vytrácí, jakmile chceme vyzvedávat abstrakci nacionalismu nad tento konkrétní národ... Nacionalismus znamená stavět svůj národ na první místo a jakkoliv není nic špatného chtít totéž i pro ostatní, není dost dobře možné mít současně jako svou nejvyšší prioritu to nejlepší pro svůj národ – i právo ostatních národů na totéž. Nevyhnutelně musejí nastat nějaké konflikty, tak co má přednost?

„Nacionalismus pro všechny“ je teoreticky platná maxima, ale nežijeme ve světě abstrakcí, nýbrž živých národů, jejichž zájmy tvoří hru s nulovým součtem. Nevidím rozpor v tom stavět svou rodinu na první místo – ten vzniká teprve tehdy, kdybych zároveň hájil právo svého protivníka učinit totéž.

Proč ale nepostavit vlastní zájmy na první místo a současně přiznat, že je nejen nevyhnutelné, ale také správné, aby ostatní jednotlivci, rodiny i národy učinili totéž? Řekněme, že by etnonacionalisté dostali svět, po němž touží. Všechna impéria by byla rozpuštěna a všechny národy, které o ni usilují, by získaly autonomii. Byl by v takovém světě konflikt nevyhnutelný?

Nikoliv, budou-li se všechny řídit stejnými pravidly a jejich narušitelé budou ostatními ztrestáni. Jak by měl tento mezinárodní etnonacionalistický systém vypadat? Jednoduše: každý národ klade své zájmy na první místo a totéž umožňuje i ostatním tím, že odmítá užití ozbrojené síly a spojenectví i zdroje si zajišťuje prostřednictvím dobrovolné, vzájemně prospěšné výměny.

Je správné, že o těchto věcech mluvíme. Zatím nejsme státníci, ale titěrná, okrajová a bezmocná menšina. Přesto se nám povedlo dostat mnoho našich myšlenek do politického hlavního proudu, v první řadě díky naší odvaze metat zapovězené pravdy do přímo tváře cenzorských elit.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Než ale budou bílí nacionalisté skutečně dělat politiku, budeme potřebovat víc než jen kritiku statusu quo. Musíme předložit funkční alternativu, vytyčit cestu k jejímu uskutečnění a vytvořit hnutí, které toho bude schopné. Proto mluvím o ukrajinské válce, jelikož nabízí příležitost osvětlit fungování a použitelnost etnonacionalistických zásad na skutečném příkladu. Jejich dodržováním můžeme jen získat – a naopak hodně ztratit, když je hraním si na cynicky realpolitické státníky budeme popírat.

Úvaha Grega Johnsona **Nationalism For All** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 27. října 2022.